

Anine drobčinice

Bilten Ustanove Anin sklad

2021

Anine drobtinice bilten Ustanove Anin sklad

Urednik: Alen Salihović

Odgovorna urednica: s. Hermina Nemšak

Lektoriranje: Jerneja Kovšca

Foto: Tomaž Celarec; Alen Salihović;

Arhiv družin Aninega sklada, HKL

Izdaja: Ustanova Anin sklad

Priprava za tisk in založnik: Salve d.o.o. Ljubljana

Glasililo je namenjeno interni uporabi.

Naklada: 1.500 izvodov

Uredništvo

Ustanova Anin Sklad

Poljanska 6, P.P. 2031, 1000 Ljubljana

telefon: 0590 355 30

mobilni telefon: 040 770 222

e-naslov: anin.sklad@rc.kc.si

internetni naslov: www.anin-sklad.si

FB naslov: www.facebook.com/ustanova.anin.sklad

Rad bi pomagal

IBAN: SI 56 0430 2000 3334 262

Koda namena: CHAR

Namen: Pomoč družinam z več otroki

BIC banke prejelnika: KMBASI2X

Referenca: SI00 datum

Ime in naslov: Ustanova Anin sklad,
Poljanska 6, Ljubljana

Ustanova Anin sklad

Vsebina

- 3 Uvodnik
- 6 Ustanova Anin sklad v številkah
- 8 Kaj prinaša korona
- 10 Ko se svet ustavi ali naš družinski koronačas
- 14 Polet s padalom stran od korone
- 16 Družina išče Prijatelja
- 18 Otroci potrebujejo predvsem mamo in očeta, ki se imata rada
- 20 Spomini na Kančevce družine Kvaternik iz Loža!
- 21 Spomin na Kančevce Andreje Daolio
- 22 Mama in poslanka Iva Dimic: V življenju štejejo pristni in odprti odnosi
- 25 vloga za vključitev v ustanovo Anin sklad

Spoštovani!

Z apostolskim pismom »Patris corde - Očetovim srcem«, ki je izšel na praznik Brezmadežne, se papež Frančišek spominja 150. letnice razglasitve sv. Jožefa za zavetnika vesoljne Cerkve. Zaradi tega bo do 8. decembra 2021 potekalo posebno »Leto svetega Jožefa«.

V ozadju apostolskega pisma je pandemija covid – 19, ki nam je dala razumeti, piše Frančišek, pomen navadnih ljudi, tistih ki so, daleč od središča pozornosti, vsak dan potrpežljivi in vlivajo upanje, sejejo soodgovornost. Prav kakor sv. Jožef, »mož, ki je ostal neopažen, mož vsakdanje obzirne in skrite prisotnosti. In vendar je njegova vodilna vloga brez primere v zgodovini zveličanja«.

V 4. točki z naslovom Oče v sprejemanju je papež zapisal: Jožef sprejme Marijo, ne da bi postavljaj preventivne pogoje. Zaupa angelovim besedam. »Plemenitost njegovega srca ga je naučila, da je to, kar se je naučil po postavi, podredil ljubezni; in danes, v tem svetu, v katerem je psihično, besedno in fizično nasilje nad ženskami očitno, se Jožef predstavlja kot lik spoštljivega in nežnega moža, ki se kljub temu, da nima vseh podatkov, odloči za Marijin ugled, dostojanstvo in življenje. V njegovem dvomu, kako naj se najbolje odloči, mu je Bog pomagal izbrati tako, da je razsvetlil njegovo presojo.«

V našem življenju se velikokrat zgodijo stvari, katerih pomena ne razumemo. Pogosto je naš prvi odziv razočaranje in upor. Jožef svoja razmišljanja pušča ob strani, da naredi prostor za to, kar se dogaja, in ne glede na to, kako zelo skrivnostno se lahko zdi njegovim očem, to sprejme, prevzame za to odgovornost in se pomiri s svojo zgodovino. Če se ne pomirimo s svojo zgodovino, nam ne bo uspelo narediti niti naslednjega koraka, ker bomo vedno ostajali talci svojih pričakovanj in posledičnih razočaranj.

Duhovno življenje, ki nam ga kaže Jožef, ni takšno, da pojasnjuje, ampak takšno, da sprejema. Samo iz tega sprejemanja, iz te pomirjenosti lahko zaslutimo večjo zgodovino, globlji pomen. Zdi se, da odmevajo ognjevitve Jobove besede, ki na ženino povabilo, naj se upre za vse zlo, ki se mu dogaja, odgovori: »Dobro smo prejeli od Gospoda, zakaj bi hudega ne sprejeli?« (Job 2,10).

Jožef ni pasivno v usodo vdan človek. Njegova vloga je pogumna in močna. Sprejemanje je način, po katerem se v našem življenju kaže dar moči, ki prihaja od Svetega Duha. Samo Gospod nam lahko da moč, da sprejmemo življenje tako, kot je, da naredimo prostor tudi za protislovni, nepričakovani in razočarajoči del bivanja.

Jezusov prihod med nas je Očetov dar, da bi se vsak spravil z mesom lastne zgodovine tudi takrat, kadar je ne razume popolnoma.

Kakor je Bog dejal našemu svetniku: »Jožef, Davidov sin, ne boj se« (Mt 1,20), se zdi, da ponavlja tudi nam: »Ne bojte se!«. Odložiti moramo jezo in razočaranje ter brez kakršne koli svetne vdanosti v usodo, pač pa z močjo, ki je polna upanja, narediti prostor temu, česar nismo izbrali in vendar obstaja. Takšno sprejemanje življenja nas uvede v skrivni pomen. Življenje vsakega izmed nas se lahko čudežno ponovno začne, če najdemo pogum, da ga živimo skladno z evangelijem. In ni pomembno, če se zdi, da se je doslej vse obrnilo na slabo in so nekatere stvari nepovratne. Bog lahko stori, da med skalami poženejo rože. Tudi če nam naše srce kaj očita, je On »večji od našega srca in spoznava vse.« (1 Jn 3,20).

Ponovno se vrne krščanski realizem, ki ne zavrže ničesar, kar obstaja. Resničnost je v svoji skrivnostni neupogljivosti in zapletenosti nosilka smisla

Ustanova Anin sklad

bivanja s svojimi lučmi in sencami. Zaradi tega apostol Pavel reče: »Vemo, da nim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu« (Rim 8,28). In sv. Avguštin dodaja: »Tudi tisto, kar se imenuje zlo.« V tem celotnem pogledu vera osmisli vsak vesel ali žalosten dogodek.

Daleč od tega torej, da bi verovati pomenilo najti lahke tolažilne rešitve. Vera, ki nas jo učil Jezus, je vera, ki jo vidimo pri sv. Jožefu, ki ni iskal bližnjic, ampak se je z »odprtimi očmi« soočil s tem, kar se mu je dogajalo in za to osebno prevzel odgovornost.

Jožefova sprejemljivost nas vabi, da sprejemamo druge brez izključevanja, takšne kakršni so, s posebno ljubeznijo do slabotnih, ker si je Bog izbral to, kar je slabotnega (prim. 1 Kor 1,27), kjer je »oče sirotam in pokrovitelj vdovam« (Ps 68,6), in ukazuje, naj ljubimo tujca. Rad si predstavljam, da je Jezus iz Jožefovega obnašanja dobil navdih za priliko o izgubljenem sinu in usmiljenem očetu (prim. Lk 15,11-32). Tako je zapisal papež Frančišek.

Pred nami so letošnje Anine drobtinice, ki nas želijo spodbuditi prav v tej smeri papeževega nagovora. V njih bomo lahko začutili utrip življenja in dogodkov družin v preteklem letu, ki je bilo zaznamovano z epidemijo. Bogu smo hvaležni za vse lepo kar se je zgodilo. Hkrati mu izročamo vse preizkušnje in težave, ki so nas doletele.

Obenem se polni človeškega upanja in zaupanja v Božjo pomoč oziramo v leto, ki je pred nami. Načrtovani dogodki - čeprav v negotovosti - želijo biti družinam v duhovno pomoč v rasti in hkrati priložnost za telesno sprostitev. Nikakor pa ne smemo pozabiti, da želijo družine opogumiti, da niso same in da se ne splača truditi. Saj je mogoče že iz same revije in tudi drugače razbrati, da je veliko dobrih družin, ki želijo izpolnjevati Božje načrte tudi v teh časih posebne preizkušnje.

Prav je, da vsaka družina razmišlja o poslanstvu, ki ji ga je Bog namenil v življenju, ter s pomočjo Anine ustanove, duhovnih voditeljev in dobrih prijateljev pogumno stopi na pot oznanjevanja družinskih vrednot ljudem v svoji okolici ali na delovnem mestu.

Hvaležen, da ste pripravljeni z nami deliti vaše prispevke v tej reviji ter biti pričevalci Božje dobrote vas lepo pozdravljam in vam želim, da ostanete zdravi!

p. Milan Kos, predsednik uprave

Ustanova Anin sklad v številkah

Kar čuden se mi zdi ta naslov... Saj, ko zaprem oči in pomislim na Anin sklad nimam pred seboj številke ampak nasmejane obraze otrok, v prihodnost z upanjem zazrte obraze staršev ter ljudi, ki imajo odprto srce in roke. Tukaj mislim na družine, ki prejemajo in hkrati dajejo, dajejo življenje, ki ima smisel in je v nenehni rasti, spreminjanju, saj drugače ni življenje. Pomislim pa tudi na tisti, ki skrito, nevidno prispevajo mesec za mesecem sredstva, ki jih lahko posredujemo tistim, ki trkajo na vrata ustanove oziroma imajo pogum, da se oglasijo po računalniku ali telefonu.

In nadaljujem z besedami, ki jih je Papež Frančišek izrekel na nedeljo Svete družine 2020: »V družini so tri besede, ki jih je potrebno vedno ohranjati: Smem?, hvala, oprosti. «Smem?«, da ne vstopam vsiljivo v življenje drugih, »smem?«, da lahko storim to in to; se ti zdi, da lahko storim to. «Smem?«, je vedno zato, da nisem vsiljiv. Torej »smem?« je prva beseda. »Hvala«. Številne pomoči in usluge, ki si jih naredimo v družini, naj vedno spremlja zahvala: »Hvala.« Hvaležnost je kri plemenite duše. »Hvala«. In potem je tista, ki jo je najtežje izgovoriti: »Oprosti«. Mi namreč vedno počnemo slabe stvari in včasih, se kdo počuti prizadetega zaradi tega. »Oprosti mi, oprosti mi!« Ne pozabite teh treh besed: »Smem?, hvala in oprosti.« Če so v družini, v družinskem okolju te besede, gre ta družina dobro naprej.«

To so besede, ki jih papež ponavlja in upam, da se ponavljajo tudi v naših družinah.

Sedaj pa preidem tudi k številkam. V letu 2020 je Uprava Aninega sklada v isti sestavi nadaljevala svoje poslanstvo, kot ji je bilo zaupano 15. aprila 2019. Tudi člani nadzornega sveta so zvesto bdeli nad njenim delovanjem.

Program ustanove vse leto sledi osnovnemu poslanstvu:

- ✿ prednostna pomoč staršem, ki bi si želeli več otrok, pa so v kakršnikoli stiski,
- ✿ pospeševanje pozitivnega odnosa do zdravega družinskega življenja,
- ✿ konkretna finančna pomoč, redna ali občasna.

Zaradi epidemije v letu 2020 ni bilo pomladanskega srečanja. Toda tedenske počitnice v Kančevcih se je udeležilo 14 družin z okrog 60 otroki ter v Veržaju družinskega oratorija 4 družine z 24 otroki. Skupna srečanja jim veliko pomenijo. Žal je odpadlo tudi srečanju ob praznovanju zavetnice svete Ane. Nekateri posamezniki izrazili, da jim je bolj kot finančna pomoč, dobrodošlo to, da se lahko udeležijo srečanj, ali duhovnih vaj, kjer se pogovorijo predvsem o težavah s katerimi se srečujejo v vsakdanjem življenju.

Na seznamu je 49 družin, 4 več kot preteklo leto, ki redno prejemajo pomoč, ter več kot 100 družin, ki so članice Ustanove Anin sklad. V mesecu maju in decembru smo jim zaradi epidemije pomoč povečali. Tudi nekaj enkratnih pomoči je bilo nakazanih. Z družinami želimo vstopiti v stik vsaj pismeno ali po telefonu.

V času epidemije v letu 2020 smo predvsem hvaležni za številne dobrotnice in dobrotnike, ki še vedno zvesto podpirajo družine Aninega sklada. Trenutno je okrog 300 donatorjev podpornikov, ki pa darujejo vsak po svojih močeh: mesečno, dvomesečno, trimesečno ali pa samo letno. Tudi vsota je zelo različna. Tem podpornikom redno pošiljamo položnice, ki so jim dodana pisma spodbude.

V času epidemije smo maja in decembra povečali redno mesečno pomoč, hkrati pa smo decembra podelili sedmim družinam tudi izredno pomoč in sicer 3 računalnike, pomagali pri plačilu položnic in nakupu drv.

Prav vse, ki boste dobili naš bilten roke in boste prebirali vsebino vabim, da odprte oči in srce za družine okoli sebe, ki bi morda v veliki družini Aninega sklada našle možnost poglobiti svojo vero, pripadnost občestvu, rešitev iz stisk in bi se morda odločile še za enega otroka več. Torej nova priložnost, da damo košček sebe drugim. Spodbudite jih naj se nam pridružijo na takšen ali drugačen način, kot članice Aninega sklada ali pa kot dobrotniki.

s. Hermina Nemšak FBS, tajnica uprave AS

Kaj prinaša korona

Vsaka družina ima svoj način življenja. Naj bo velika ali majhna, mora najti ravnovesje med obveznostmi in prostim časom. Letos pa je to še posebno izziv. Doživeli smo in še doživljamo epidemijo, ki je naše načine življenja postavila na glavo. Tudi v naši družini ni nič drugače.

Pred mano, kot pred vsemi starši se je postavil čisto nov izziv, šola na daljavo. Ironično se mi zdi, kako vedno otroke podim in omejujem glede računalnika in telefona. Sedaj pa je to kar naenkrat postalo osnovno sredstvo šolanja in komunikacije. Na vrat na nos smo morali zamenjati računalnik, nabaviti kamero, ojačati wifi signal. Upam, da bo tiskalnik še zdržal. Učim se uporabljati zoom, meet in vse kar sodi zraven. Pri tem so moji učitelji otroci. Na steni visi vsak teden nov razpored zoom srečanj za šolo. Čez noč sem postala učiteljica v šoli, glasbeni šoli, logopedinja. Pri tem opažam, kako otroci težko združujejo vlogo mame in učiteljice v isti osebi. V šoli ne bo otrok sredi dela rekel, da je lačen. V domačem okolju pa je to normalno. Tako moram kar naprej iskati motivacijo za otroke in včasih tudi zase, da teče delo čim hitreje.

V tej krizi, se je jasno pokazalo, da smo ljudje socialna bitja. Vsi pogrešamo družbo. Sedaj smo omejeni na ozek krog ljudi. Še z vso družino se ne morem srečati. Pogrešam svoje veroukaje, srečanja zakonske skupine, skupine za žene. Res smo srečanja prestavili na splet. Bolje kot nič, vendar to ni isto. Pogledati človeku v oči je mogoče samo v živo.

Najbolj pa to občutim, ko ni maše. Tako se z družino v nedeljo zberemo ob radiu ali televiziji, poslušamo mašo in nato odidemo v cerkev k obhajilu. Hvala Bogu, da imamo možnost živega stika z Jezusom. Ob srečanju z Njim, se v meni poraja hvaležnost. Tudi v tem času. Ta hvaležnost mi daje moč, da lažje prenašam sitnost, nejevoljo, skrb in vse probleme s katerimi se srečujem. Vedno bolj se zavedam, da lahko obvladujem in premagujem situacijo samo s tem, kar nosim v svojem srcu.

Pred nami so božični prazniki. Drugačni bojo. Morda res. Ampak samo na zunaj. Ne bo velikih nakupovanj, nikjer ne bo božično novoletnih sejmov, po ulicah ne bo odmevala praznična glasba. Tudi v cerkvah verjetno ne bo

množice ob jasliah in vonja kadila. Ampak za Jezusovo rojstvo to sploh ni potrebno. On potrebuje samo prostor v mojem srcu. Ta prostor pa mu dajem tako, da Ga vidim v svojem možu, otroku, zetu, vnuku, sosedu... Pa saj je bilo vsako leto tako. Mogoče nam bo letos epidemija celo pomagala, da se bolj zazremo vase in bližnjega. Marsikoga bomo pogrešali, ker se ne bomo videli. A v molitvi smo lahko vedno povezani. Tudi s tistimi, katerim je ta kriza naložila pretežno breme.

Nadja Mehle

Molitev v času epidemije COVID-19

USMILJENI OČE,

TVOJ SIN SE JE RODIL, DA BI NAS ODREŠIL.

PROSIMO TE, PODELI VSEM, KI TRPIJO ZARADI EPIDEMIJE, ZDRAVJE, POTRPEŽLJIVOST IN MOČ.

V SVOJI DOBROTI TOLAŽI BOLNIKE IN NJIHOVE SVOJCE, NAM PA ODPRI OČI ZA VSAKO STISKO IN DAJ, DA BOMO TRPEČIM POMAGALI Z DEJANJI.

NAJ TUDI V BOLEZNI, TRPLJENJU IN PREIZKUŠNJAH DOŽIVLJAMO TVOJO BLIŽINO.

PODPIRAJ ZDRAVSTVENE DELAVCE IN VSE, KI SKRBIJO ZA BOLNIKE.

PROSIMO TE, NAJ BODO CEPIVA IN ZDRAVILA DOSTOPNA VSEM, KI JIH POTREBUJEJO.

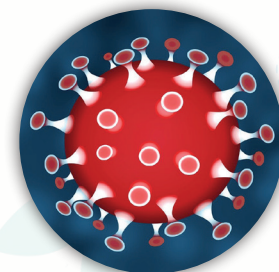
RAJNIM BRATOM IN SESTRAM, KI SO IZGUBILI BOJ Z BOLEZNIJO, NAKLONI VEČNO VESELJE, NJIHOVIM SVOJCEM PA TOLAŽBO VERE IN POGUM.

PROSIMO TE, NAJ EPIDEMIJA PRENEHA, DA BOMO MOGLI ŽIVETI V MIRU IN BLAGINJI. PO KRISTUSU, NAŠEM GOSPODU. AMEN.

SV. Marija, ZDRAVJE BOLNIKOV – PROSI ZA NAS.

SV. Rok, ZAVETNIK ZOPER KUŽNE BOLEZNI – PROSI ZA NAS.

Vsi BOŽJI SVETNIKI IN SVETNICE – PROSITE ZA NAS.

Ko se svet ustavi ali naš družinski koronačas

Mlada slovenska družina s petimi otroki, najstarejši je končal tretji razred, najmlajša je stara dve leti in pol, si je v mesecih, ko smo bili v karanteni zaradi preprečevanja širjenja koronavirusa, organizirala življenje tako, da se bo koronačas z veseljem spominjala. Poleg te družine je še marsikatera druga ugotovila, da svetu ne bi nič škodovalo, če bi se občasno ustavil.

Pred začetkom epidemije s cmokom v grlu

Še preden se je začelo v Sloveniji, je moj mož slutil, da se temu ne bomo izognili. Ko se je začel izbruh v severni Italiji, sem dnevno s cmokom v grlu sledila dogajanju (čeprav informacij večinoma nisem našla v domačih osrednjih medijih). In potem prvi primer v Sloveniji. In nato vsak dan nekaj več. Nervoza je naraščala tudi v službi, a novice o tem, da se javno življenje ustavlja, kar nismo tako hitro dočakali.

Prvič v življenju me je bilo res strah

In končno je prišlo v četrtek, 12. marca, že v dopoldanskih urah obvestilo šole, da se pouk prekinja do nadaljnjega in da naj starši, če je le možno, otroke že v petek obdržimo doma. V službi se je dan vlekel. Naredila sem vse, za kar sem vedela, da ne more čakati naslednje tedne (mesece?), in odbrzela po mlajše tri otroke v vrtec in na koncu še v šolo po oba šolarja. Olajšano sem ugotovila, da so torbe z vsem, kar bodo potrebovali za šolanje doma, spakirali že z učitelji, saj je napetost v meni naraščala. Mislim, da me je bilo prvič v življenju res strah. Strah pred neznano prihodnostjo, za katero nismo vedeli, kaj bo prinesla. Že zvečer smo sklicali družinski sestanek, postavili pravila, da bo skupno bivanje za vse prijetno, in določili urnik, da čas, veliko časa, ki nam bo sedaj na voljo, osmislimo.

Temeljite priprave na koronačas, nato pa dovolj sekiranja na zalogo

Petkov dan smo nato izkoristili za pregledovanje torb, šli smo na potep v gozd, mož pa se je podal še po res velik nakup v trgovino. Čeprav smo bili sedaj tudi uradno doma (vsaj otroci in jaz na čakanju, mož je še vedno delal), napetost v meni ni popustila. Čutila sem, da me poganja adrenalin, kar se je pokazalo tudi pri (ne)spanju. V nedeljo popoldne sem temu sklenila narediti konec. Zgrabila sem superge in odtekla en velik krog po naši in sosednji vasi. Med tekom sem se odločila, da je dovolj sekiranja na zalogo. Z otroki sem začela uživati. Spoznala sem, da je ta čas z njimi enkraten, neponovljiv in predvsem podarjen.

Trajalo je, da sta otroka mamo sprejela za učiteljico

Prva dva tedna smo se lovili predvsem s šolo. Najstarejši mi je hitro povedal, da jaz nimam šole za učitelje, da zato ne bom njegova učiteljica in da z mano ne bo sodeloval. Po nekaj dnevih slabe volje in priznam, povzdigovanja glasu na obeh straneh, smo prebrodili tudi to. Fanta sta prišla do spoznanja, da če hitro, vestno in tudi pravilno opravita vse dolžnosti, imata popoldan prost. Proti koncu izolacije sta bila že tako zelo motivirana, da sta vsak dan naredila še kakšen predmet več za naslednji dan in si s tem prislužila proste petke.

S šolo na daljavo imamo zelo dobre izkušnje. Vsebine so bile podane na zanimiv način, otroke se je dalo motivirati. Tako smo imeli v tem času doma

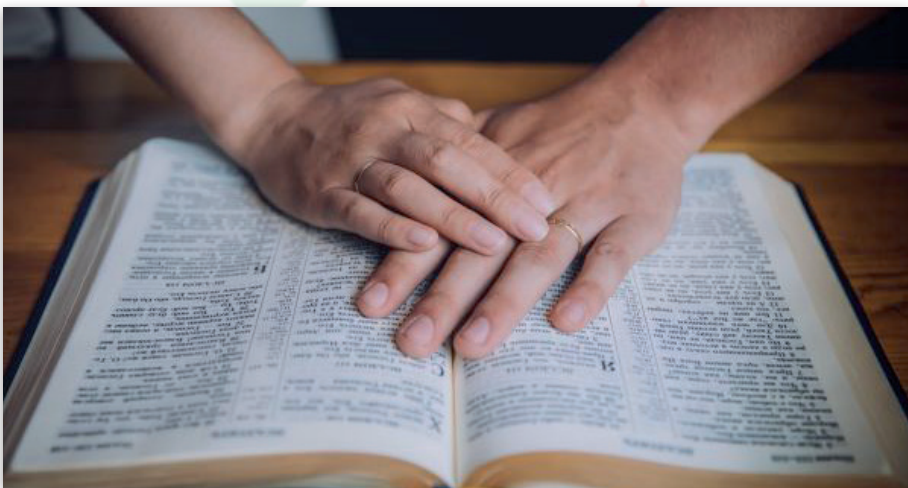
naravoslovni dan, ko smo posejali solatko, pa dvakrat kulturni dan, ko smo prek spleta obiskali lutkovno gledališče in galerijo, drugošolec se je naučil povsem samostojno speči kruh kot del naravoslovnega poskusa ... Za mammo najbolj navdušujoče pa so bile ure telovadbe. Poleg iger z žogo, teka in poskokov so se tako na seznamu znašle tudi dejavnosti, kot so: preobleci svojo posteljo, pospravi kuhinjo, posesaj in pomij en prostor in meni najbolj zabavna: z zobotrebceom počisti rob okoli pomivalnega korita.

Tudi z mlajšimi smo skupaj ustvarjali, risali, in ker je bil ravno postni čas, sem jim pripravila tudi nekaj katehez. Sta se pa vseh delavnic zelo rada udeleževala tudi šolarja. Z idejami so nam na pomoč priskočile vzgojiteljice, ki so nam tedensko pošiljale seznam priporočenih dejavnosti, mi pa smo se ob njihovem izvajanju pridno slikali. V vrtcu so nato vsak teden naredili kolaž vseh pozdravov otrok in nam jih poslali. Dvojčka sta bila tako v tem času edina, ki sta občasno rekla, da bi pa šla nazaj v vrtec, drugi smo bili s trenutnim stanjem kar zadovoljni.

Koronačas z več časa za naju z možem, za Boga in molitev

Potem ko sem premagala začetni strah, ki me je hromil, začela ugotavljati, da je ta čas pravzaprav blagoslovljen. Začela sem pisati koronablagoslove, ki se jih je nabralo natanko trideset.

Imela sem več časa ne samo za otroke in z otroki, ampak tudi za naju z možem in za Boga in molitev. Tako sva vsako jutro ob šestih zjutraj skupaj

z možem molila hvalnice, jaz sem večkrat posegla po Svetem pismu, zvečer smo z otroki molili rožni venec in vsak dan spremljali mašo prek spleta. Večkrat smo odigrali kakšno družabno igro, vsak dan smo brali (jaz zase, jaz otrokom in šolarja zase ali tudi mlajšim trem) in pri tem spoznali Malega princa, Heidi in Kekca, ki smo si ga zavrteli tudi na ekranu. Nekajkrat smo skupaj taborili v dnevni sobi, uvedli verige dobrih del, v velikem tednu skupaj packali in pekli dobrote, fanta pa sta samostojno naredila regratov med in regratov sirup.

Hiša je bila bolj pospravljena kot običajno, iz kuhinje je vedno dišalo, jutra so bila bolj umirjena, ker se ni nikamor mudilo, in celo meni je vsak dan poleg ure molitve uspela tudi ura telovadbe. Ta dva meseca mi je bilo dano živeti svojo veliko željo: biti mama doma.

Vrnitev v šolo je bila težka, nazaj v vrtec je bilo lažje

Ko se je spet odprla šola, sta fanta stežka odšla nazaj skozi šolska vrata – najbolj naporna sta bila prva dva tedna, ko so bili razredi še razdeljeni na polovice. Dvojčka sta se vrtca veselila, malo me je skrbelo le za najmlajšo, saj se je še bolj navezala ne samo na naju, ampak tudi na svoje starejše brate in sestro, a k sreči je šlo tudi tukaj brez pretresov.

S kar nekaj ljudmi smo prišli do enakega zaključka: svetu ne bi nič škodovalo, če bi se občasno ustavil – seveda brez pandemije.

Darja Mlinar
15. avgusta 2020

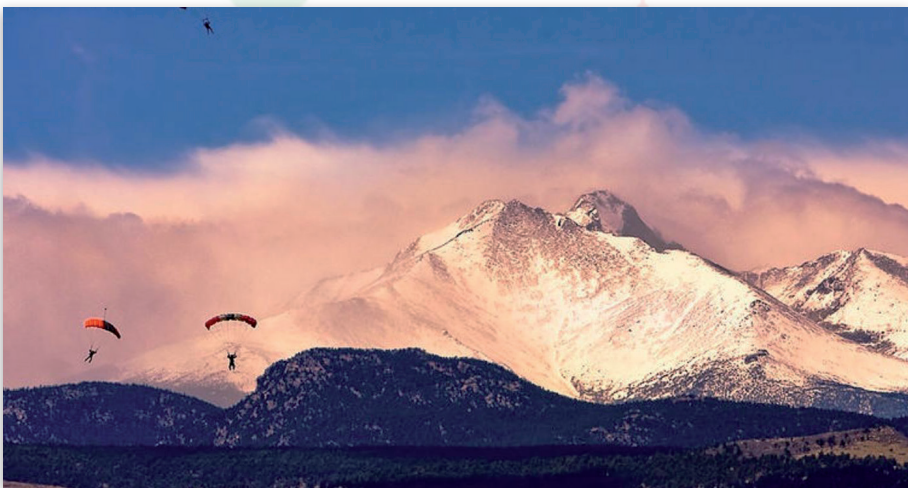

Polet s padalom stran od korone

Včasih se potihem vprašam, ali je mogoče pobegniti? Nisem si mislila, da bo nek problem, ne samo moj, ampak si bo cel svet, ves planet Zemlja delil isto težavo. Neverjetno, skoraj, kot fantazijski film. Saj poznate zgodbe, kjer se vsaj pet junakov odpravi na pot, da reši človeštvo pred zlobo in temo. Jasno in na poti so zapleti in morda, koga skoraj pobere minljivost, ampak po dolgi poti je na koncu luč, še bolje vse slabo in temno je le še zgodovina. Prepričana sem, da je čisto vsak od nas na tej poti iskanja, še bolje sami sebi smo ali dober ali slab vodič, odvisno, seveda kako si tisti dan nataknete očala.

Kaj pomeni, ko te zaprejo v nek okvir, ti prepovejo to in ono in poslušaj številke okuženih in se štetje mrtvih ne konča? Kaj pomeni strah pred okužbo in strah pred tem, da bi sam nekoga okužil posledično pa ta umre? Pomeni, da upoštevaš vsa možna priporočila, nato pa se odpraviš na pot, na pot, kjer izid ni znan.

Vsako jutro na novo vdihnem zrak, vsako jutro s Prijateljem narediva tihi načrt, kako bomo preživel. Zakaj, ker mi je ta Prijatelj zaupal 5 deklet, v začasno oskrbo, žal zaradi takih ali drugačnih okoliščin še vedno mi ni uspelo najti streho nad glavo, ki ne bi bila v najem, ampak vsaj nekaj let zares nam

zaupana. No saj vem tudi podnajemu se da preživeti, a medtem te ne sme toliko stresti, da ne ostaneš, brez še tiste strehe, ki niti ni tvoja. Vprašanja, ki jih dobivamo vsi: »Kako pa gre šola, takole na daljavo?« In : »Kako pa zdržite v tistem malem stanovanju.....itd. En računalnik izposojen od šole, en domač, pa se porazdeli in preživi. In kaj početi v malem podnajemniškem stanovanju, ko je mama iz takih ali drugačnih razlogov sama z otroki večino dneva? Najbolj pomemben je red in disciplina, organiziran urnik je edini, ki te dviga nad meglo in mrazom. Poleg šolskih in obšolskih obveznostih, ki so zelo suhoparne, je nujno dvigniti duha v vode različnih talentov. Saj še pomnijo naši stari, kaj je med vojno naredilo korak k bolj svetlemu dnevu? Torej, kljub vsesplošnem uporju mlajših članov, sem se odločila in skupaj smo spravili igro, namenjeno otrokom, ob obisku sv. Miklavža. Ali je bilo težko? Seveda, saj nismo dostopali do druge tehnike, kot prenosni telefon. Vsekakor smo se zabavali vsi, ker je bilo to nekaj novega, torej smo se spet nečesa naučili. Ni enostavno, res ne, a v takih vodah, kjer smo se znašli vsi, ostane le dvoje, plavaj, ali pa boš potonil. V tem času se nam je utrnil še en hec, in sicer z kratkimi video posnetki, ki predvsem vabijo k smehu zabavamo nekaj upokojencev. Jasno se smejijo, a mislim, da se mi veliko bolj. Kaj se dogaja z nami, lahko bi kdo rekel, no zdaj pa res ni nič smešnega in ni čas za zabavo. Hm, trenutno stanje je bolj podobno tragikomediji. V takem času, je zelo pomembno, da se lotiš česa novega, morda česa kar si prej odlagal za tiste čase, ko otroci odrastejo, ko boš v penziji....., ne zdaj se odpravi in naredi vsaj eno novo »neumnost«, ki bo morda komu v veselje in velik dar. Na tej poti smo res vsi ranljivi in, če komu še ni jasno se lahko skoplremo iz te megle le skupaj. V tem času sem se na daljavo poslovila od nekaj žrtev, ki so podlegli koroni, ne niso bili samo stari in bolni, pač pa tudi mlajši, mislim, da vsak izmed nas koga pozna, ki je bil žrtev te bolezni, a tukaj so njihovi otroci, svojci in vsi na isti poti, res veliko potrpljenja je potrebno na vseh področjih, a na koncu si nadenimo nasmeh, da se bodo časi vendar spremenili z našim sodelovanjem. In nikar ne mislite, da obstaja terapevt ali psiholog, ki bi povedal nekaj novega? Ne, truditi se za vsak nov dan, vsak nov dihanje je naša glavna odgovornost. Prijatelj, ki ga verjamem poznate, skrit v majhnem koščku kruha, naj vas spremlja in podeli z vami vaš nasmeh na tej novi poti. In priznam, najraje bi tudi jaz včasih vzela padalo in preprosto odletela stran...

Marjeta Debevec

Družina išče Prijatelja

Mama, najprej žena, najprej ona
ostaja tam v kotu pomivalnega korita,
ostaja v mislih išče mir, išče pot,
išče objem Prijatelja.

Oče, morda kje v bližini, a v resnici
daleč stran, beži v svet tv programov, v svet lažnih novic
Beži, ker ne najde ne sebe ne Prijatelja.

Najstnik, ki kriči, dovolj je tega stanja, kje naj najdem
Te, moj novi Prijatelj, da mi poveš, sem lepa zares ...

Mali, ki se smuka tam pod mizo
Odkriva novi svet, ko gleda obraze ljudi polnih skrbi
Morda, objem še pride in odgovor za nemir ...
In lepota spet dobi svoj prostor v globinah srca ...

Prijatelj z vami rad sem na vaši kavi,
rad se smejem, ko misliš, da lepa nisi
TV, bova pustila in si moči v pogovoru okrepila,
mizo bova pustila in drugi svet na novo odkrila.

Vaš Družinski Prijatelj

16

17

Otroci potrebujejo predvsem mamo in očeta, ki se imata rada

18

Sem Marjeta, 14 let poročena z Matejem in imava 5 otrok: tri osnovnošolske in dva predšolska. Ko sva z možem na pripravi na zakon odgovarjala na vprašanje, koliko otrok si želiva imeti, je Matej rekel: 3 otroke, vse, kar bo več, bo bonus. Oba namreč prihajava iz družin s po tremi otroki. Da so otroci dar, sva spoznala v prvih mesecih po poroki, ko se nama želja po nosečnosti ni takoj izpolnila. Potem pa se je naša hiša hitro napolnila, saj so otroci prihajali eden za drugim.

Z možem sva se takoj po poroki vključila v zakonsko skupino, skupaj z nekaj pari, s katerimi smo se poznali že iz priprave na zakon. Pred nekaj leti, ko smo ustanovili še zakonsko skupino v župniji, sva se pridružili tudi tej skupini in zdaj redno obiskujeva dve skupini. Ugotovila sva namreč, da ne moreva imeti dobrega odnosa, če zanj nekaj ne narediva. Če si ne vzameva časa, ko sva lahko sama, greva skupaj na sprehod ali na kakšen koncert. Zakonska skupina nama pomaga tudi v tem, da sva se naučila pogovarjati. Ne mislim na tisti pogovor, ko enemu od naju »odnese pokrovko« in drugega zasuje z vsem, kar se je nabiralo v njem. V mislih imam reden, celo načrtovan čas za pogovor, ki si ga vzameva, da lahko sproti podeliva drug z drugim, kaj se nama dogaja. V zakonski skupini se v podelitvi naših izkušenj učimo tudi drug od drugega. In si pomagamo, fizično in z molitvijo, v času preizkušenj.

Ko imaš majhne otroke, se kaj hitro zgodi, da dnevi v skrbi za družino bežijo mimo, midva pa na koncu tedna, meseca ali celo leta ugotoviva, da se že dolgo nisva uspela pogledati v oči, se objeti, si povedati, kako se počutiva in kaj potrebujeva drug od drugega. Prej ali slej se odtujiva in ko otroci odidejo in si ustvarijo svoje življenje, ugotoviva, da sva kot dva tujca, ki živita pod isto streho.

Z možem sva hvaležna za zgled staršev (oboji so imeli lep odnos in nama dali zgled tudi v tem, da so hodili v zakonsko skupino). Že v svojih matičnih družinah sva namreč spoznala, da je odnos med možem in ženo tisti, ki najbolj vpliva na to, v kakšnem okolju bodo odraščali naši otroci. Starši večjih družin smo morda kdaj v stiski, ker svojim otrokom ne moremo »privoščiti« vsega, kar imajo otroci v manj številnih družinah. Se sprašujemo, ali bodo zaradi tega zaznamovani. Toda otroci najprej potrebujejo občutek varnosti in sprejetosti. In varnost otroci čutijo, če živijo v družini, kjer imata mama in oče lep odnos. Kjer se znata pogovarjati, se slišati, drug drugega pohvaliti. Najboljše zagotovilo za prihodnost naših otrok sta mama in oče, ki se imata rada. In si znata to tudi pokazati. Zato je pomembno, da si tudi pred otroci izkažemo pozornost in ljubezen. Kadar se objameva, najstniki sicer morda zavijajo z očmi in zardevajo, vendar se jim v resnici zdi fino, ko vidijo, da se imava rada. Najmlajši pa ponavadi kar priletijo zraven in se stisnejo med naju.

V času epidemije, ko smo več skupaj, se je pokazalo, katere družine so zmogle biti »varno gnezdo«, v katerem se otroci – vsem stiskam navkljub – počutijo varne in ljubljene. V naši družini, na primer, smo morali narediti kar nekaj prilagoditev. Oba z možem sva zaposlena – on hodi v službo, jaz pa lahko delam od doma. Če sem prej delala čez dan, ko so bili otroci v vrtcu in šoli, zdaj to ni bilo mogoče. Računalnik, ki ga uporabljam za svoje delo, sem odstopila sinu za šolo, pa tudi sicer sta me čez dan potrebovala predšolska otroka, potrebno je bilo poskrbeti za gospodinjstvo, tudi šolarji so potrebovali kakšno razlago snovi. Zato sem svoje službeno delo prestavila v zgodnje jutranje ure, ko so še vsi spali. Čez dan sem bila mama in gospodinja. Ko se je mož vrnil iz službe, pa je skrb za otroke in pripravo večerje prevzel on. Jaz

19

sem v tem času še naredila kaj za službo ali pa šla na sprehod, da se malo razgibam in izročim težo dneva v Božje roke. Hvaležna sem možu, da sva si lahko na ta način prišla naproti. Vem, da bi mu po napornem dnevu v službi še kako prišla prav kakšna ura miru in časa zase. Kako dragoceno je za naju, da sva se učila pogovora in iskanja edinosti med nama še v času pred epidemijo! Tako nama je zdaj bistveno lažje, saj že imava »orodja«, ki nama pomagajo graditi dober odnos. Drobne pozornosti, pohvala in molitev drug za drugega. Ne smeva pozabiti, da sva združena z zakramentom poroke, ki v najina prizadevanja vsak dan znova prinaša blagoslov in vse milosti, ki jih potrebujeva.

Marjeta Bec

Spomini na Kančevce družine Kvaternik iz Loža!

Dolga leta smo se kot družina odpravljali na dopust, vendar vedno zaman. Kamorkoli se odpraviš je bilo za našo družino velik zalogaj. Tokrat pa sta nas pregovarjali dve družini, ki sta bili zelo zadovoljni. Brez uspeha. Ni bilo prevelikega interesa. Potem pa je s. Hermina ugotovila, da nas ni bilo še na spisku prijavljenih do sedaj.

Vzpodbujala nas je, da bi šli tudi mi na duhovne vaje. Vztrajnost je bila uslišana.

Prišel je 6. julij 2020, ko smo se po kosilu odpravili na pot. Pot je bila dolga in polna pričakovanj kaj nas čaka. Presenečenje ali razočaranje nad pričakovanji. Že prvo kar je bilo smo se zgubili, ker smo šli z dvema avtoma in vsak po svoji poti. Ker nas ni bilo je moža skrbelo, kje smo. Navigacija je zatajila. Da smo novi je bilo že takoj opaziti, ker smo se zgubili in nas je reševal brat Primož, da smo našli pot do doma.

Že prvi vtis, ko smo prišli v dom je bil čudovit.

Vzdušje in pomoč pri pospravljanju, sta nas povezala z ostalimi družinami. Večerna predstavitev družin, ki jo je povezovala Marjeta so nepozabni, popolni.

Vsak dan se je začel z hvalnicami in potem še maša z pridigami, ki so bile pravi balzam za dušo. Tako je bilo vse dni od torka do nedelje. Ni bilo samo

telesne hrane, ampak je bila duhovna tako hranljiva, da je še dolgo držala tudi, ko smo bili že doma.

Vse karkoli se je dogajalo je bilo pripravljeno z ljubeznijo.

Pogovor oziroma klepet z materami. Preizkušnje v družinah in kako so jih reševali pa do veselja, ki se ga nikoli ne pozabi. Bilo je lepo unikatno.

Ostali pa bodo tudi spomini na igre polne smeha na kateri strani so težji karakterji. Slike so dovolj zgovorne pri čem smo se zabavali in navijali katera ekipa bo zmagala. Aplavz je bila največja nagrada.

Hvala res hvala za vseeee.

Spomin na Kančevce Andreje Daolio

Ste že kdaj strmeli v pšenično polje, ki nežno valovi v rahlem vetru, ki pozibava na ti-soče klasov v isti melodiji kot da bi Stvarniku pelo slavo? In gozdove, ki se razprostirajo prek nežnih gričev kakor Gospodove roke in se zdi kot da bi objemali in varovali polja? Ali pa ste mogoče obstali molče z nasmeškom na ustnicah ob čebljanju ptic, za katere je dobri Oče izbral njihov dom v krošnjah mogočnih lip? Kaj pa ali vam je zapelo srce, ko ste med sv. mašo pod nebesnim obokom zaslišali božji glas v šelestenju listov v lipini krošnji, ki te nežno vabi: «Pridi, Jaz sem...» ?

Kdaj sta vidva, kot mož in žena uspela zbežati z roko v roki preko teh gričev in polj in skupaj prisluhnili pticam in Božjemu šepetu in vajino navdušenje zvečer izlila in podelila svojim otrokom?

Nama je letos uspelo in pelo nama je srce v zahvaljevanju, da sva bila deležna tako velike milosti.

To so nama in naši družini letos zapustili počitniški dnevi družin AS v Kančevcih. Nepozabno.

Bogu in vsem, ki so se trudili, da nam je bilo to omogočeno, hvala.

VABILO

Počitniški teden za družine Aninega sklada v Kančevcih bo od 24. do 30. junija 2021. Nekaj prijav je že, prosim pa, da se čimprej prijavite pri sestri Hermini Nemšak na naslov anin.sklad@rkc.si ali po telefonu: 040 770 222.

22

Mama in poslanka Iva Dimic: V življenju štejejo pristni in odprti odnosi

Za tokratno revijo Anine drobtinice je spregovorila mama petih otrok Iva Dimic. Skupaj z družino so že vrsto let člani naše ustanove. Iva je poslanka Nove Slovenije, spregovorila je o soočanju z epidemijo pa tudi o moči molitve.

Na kakšni preizkušnji je po vaše bila družina v času epidemije?

Zagotovo je bil v prvem valu epidemije najbolj prisoten strah, ker epidemije nismo poznali. Resnično smo živeli v t.i. »mehurčku«, ko so se vsi starejši otroci priselili domov iz študentskih domov. Spominjam se prvih 14 dni

epidemije. Nisem mogla napeči dovolj domačega kruha, ker je bil res slasten in je dišalo po celi hiši. Tudi obroki kosil so se povečali. Ker ni bilo v družini prisotne okužbe, smo imeli možnost tudi gibanja po našil res lepi Notranjski. Notranjski gozdovi, Cerkniško Jezero, Rakov Škocjan, Špička, Slivnica, Stražnik in še bi jih lahko naštevala, so nam postali izziv. Za toliko lepe narave tako blizu, na doseg roke bi lahko rekla, sem se zahvaljevala Stvarniku vsak dan. To je bil in je še vedno res poseben čas. Dano mi je bilo, da smo skupaj pripravljali kosila, mesili kruh, rolade, sufleje... Dekleti sta šolske obveznosti vestno opravljali, popoldneve pa radi izkoristimo za nabiranje kondicije in sprehode.

Kaj ste se kot družina naučili?

Da v življenju štejejo pristni in odprti odnosi. Da je potrebno ego postaviti malo na stran, da lahko vsi sodelujemo in smo vključeni. To je bila izjemna življenjska lekcija predvsem za starejše otroke- študente, pa tudi za naju z možem.

Kako ocenjujete odziv državljanov na epidemijo, kaj vas je pozitivno in kaj negativno presenetilo?

Ko pogledam skoraj leto nazaj, lahko rečem, da si ni nihče predstavljal, da se bo ta epidemija tako vlekla in da bo tako močno posegla v naša življenja. Kot družba, lahko rečem, da nismo z vso resnostjo na začetku vzeli epidemijo enako resno, kot so jo zdravniki in zdravstveni delavci. Bili so v prvih linijah, sprejemali in zdravili bolnike ter se tako izpostavili virusu. Ljudje pa so se upirali nošenju mask, mediji so poročali o Švedski, kjer niso nosili mask in prikazovali, da smo v Sloveniji zavedeni. To mi je vzbujalo negativna čustva. Epidemija ima svetovno razsežnost in je pozitivno to, da je vlada pomagala ljudem, družinam, upokojemcem, gospodarstvu z denarno pomočjo. To je redkost.

Kako ocenjujete ukrepe vlade pri soočanju s korona krizo?

Pomoč družinam s solidarnostnim dodatkom, otrokom, upokojemcem, gasilcem, zdravstvenemu osebju, verskim uslužbencem, gospodarstvu in še drugim upravičencem, so le ena izmed pomoči, ki so jih bili deležni državljani Slovenije. Skoraj bi pozabila na turistične vavčerje, ki so tudi naši družini omogočili, da smo prvič dopustovali na Slovenski obali.

Vladni ukrepi sledijo potrebam državljanek in državljanov. Sedaj jih imamo že v osmih paketih in zagotovo, če krize ne bo kmalu konec, bo sledil še

23

kakšen. Kljub krizi, pa se je pomoč gospodarstvu le izkazala za pravilno in sedaj lahko vidimo, da so se ohranila številna delovna mesta in da se gospodarstvo pripravlja na okrevanje. To so dobri in pozitivni signali, seveda pa je tudi vedno več ljudi precepljenih, kar napoveduje težko pričakovani izhod iz krize.

Vaše osebno gledanje na preizkušnje? Sami imate za seboj pestro dogajanje, kaj vam je pomagalo pri preizkušnjah?

Preko molitve in branja svetega pisma spoznavam, da lastno vero in povezanost z Bogom res poglobljamo preko preizkušenj. Zagotovo mi je stanje v družbi, politiki in nevladnih organizacijah tuje. Sama sem človek, spoštovanja, sobivanja in zazrta v prihodnost. Nikoli nisem sebe obravnavala kot absolutno osebo, da moje trditve in razmišljanja so edino kar je pravilno. Vedno rada prisluhnem drugače mislečim in njihove besede premišlujem. Zato sem ob besedah, ki smo jih danes deležni drugače misleči, kristjani s strani nekaterih političnih in civilnih vplivnežev pretresena in ranjena. Sprašujem se, kaj se dogaja z družbo, ki je bila do sedaj zmožna sobivanja. Sedaj pa se pojavljajo kljukasti križi, napisi, nalepke zdravnikov po Ljubljani, besede kot so morilci, lažnivci, lopovi. Vse to se izreka in večina ljudi je le zgolj nemih opazovalcev in dvomljivcev. Molim, da bi Sveti duh prežaril mene, mojo družino, prijatelje, sodelavce in srca ljudi ter da bi bi spoznali, kaj je prav in res, ter kdo je naš bližnji.

Zaupam v molitev ter da po molitvi pridejo tudi sadovi. To zagotovo vemo družina Aninega sklada. Bog vas živi in veselim se srečanja z vsemi in upam, da nam letos uspe vsaj srečanje v Kančevcih. Priznam, da sama kot moja družina potrebujemo poleg dopusta tudi duhovni dopust in Kančevci so pravi naslov za oboje.

Ustanova Anin Sklad

Poljanska cesta 6

P. P. 2031

1000 Ljubljana

Telefon: GSM 040 770 222

E-pošta: anin.sklad@rkc.si

VLOGA ZA VKLJUČITEV V USTANOVO ANIN SKLAD

V kolikor se vaša družina želi vključiti v veliko družino ustanove Anin sklad in odslej naprej dobivati vso pošto, s katero boste seznanjeni z vsemi možnostmi, ki jih imajo naše družine (pomladansko srečanje družin v Šentjakobu, počitnice v Kančevcih, dan v Dolenjskih Toplicah, družinski oratorij v Veržeju, razne duhovne vaje in druga druženja).

Vsaka družina nam ob vključitvi posreduje nekaj podatkov in nam poleg vloge pošlje:

- *fotokopijo vaše družinske knjižice – verjamemo, da jo imate. Tam so vsi podatki o starših in otrocih, kar nam zelo koristi;*
- *vaše kontaktne podatke: naslov, telefon, e-naslov;*
- *in še kratko predstavitev vaše družine (služba, študij otrok itd.).*

V kolikor bi morda vaša družina potrebovala tudi materialno pomoč, nam posredujte še:

- *fotokopijo zadnje odločbe o otroških dodatkih;*
- *mnenje župnika glede položaja vaše družine.*

Na podlagi poslanih podatkov bo uprava presodila, če je vaša prošnja v skladu s statutom in pravilnikom o dodeljevanju pomoči.

S podpisom izjavljava, da želiva postati člana Ustanove Anin Sklad.

Ustanovi dovoljujeva zbiranje, obdelavo in uporabo najinih osebnih podatkov za potrebe delovanja ustanove, pri čemer je dolžna ravnati v skladu z določili Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-1). Dovoljujeva tudi javno objavljane slikovnega, video in zvočnega materiala, ki prikazuje dejavnost ustanove in vsebuje najine posnetke.

Kraj in datum:

Podpis: Podpis:

PRISTOPNA IZJAVA – PODPORA ŠTEVILČNEJŠIM DRUŽINAM Želim podpirati dejavnosti ANINEGA SKLADA

Ime in priimek _____

Naslov _____

Tel. št. _____ El. naslov _____

PRISPEVAL BOM

1 x 2 x 3 x ali 2x letno (ustrezno označi)

Glede na vašo odločitev vam bomo pošiljali položnice mesečno, dvomesečno, trimesečno ali polletno. Vašo pripravljenost pomagati nam sporočite na naslov: anin.sklad@rkc.si ali po pošti: Ustanova Anin sklad, Poljanska cesta 6, 1000 Ljubljana.

Read more: <https://www.zakonci.net/molitve/molitev-za-druzine-zakonca-starsa-otroke-/>
Vir: www.zakonci.net/products/molitev-za-druzino/

PRENOVLJENA SPLETA STRAN

Spoštovani člani velike družine družin Aninega sklada, dobrotniki, dragi prijatelji.

Prenovili smo spletno stran naše ustanove.

Veseli nas, da nam je uspel ta podvig, ki smo ga skupaj uresničili sodelavci Aninega sklada. Verjamemo, da nas bo skupen trud še bolj povezal.

Vabimo vas, da nam posredujete informacije, posebej dogodke, ki bi jih želeli deliti z našo ustanovo. Upamo in želimo si, da bi večkrat obiskali našo stran.

anin.sklad@rkc.si

www.anin-sklad.si

Molitev za družine

**SVETI TROEDINI BOG, TI SI LJUBEZEN.
MILOSTNO SE OZRI NA DRUŽINE,
DA BODO URESNIČEVALE TVOJ NAČRT.
STARŠEM IN STARIM STARŠEM VLIJ MOČI,
DA BODO SPREJEMALI ODGOVORNOST
IN Z ZGLEDOM MLADI ROD OPOGUMLJALI
ZA ZAKONSKO IN DRUŽINSKO ŽIVLJENJE.
OZDRAVI BOLEČE SPOMINE V RAZBITIH
IN NEUREJENIH DRUŽINAH.
NAJ V BOLNIH, STAREJŠIH IN INVALIDNIH OSEBAH
PREPOZNA MO TVOJ OBRAZ.
OPOGUMI PARE,
KI ŠE NE ZMOREJO ZGRADITI VARNEGA ODNOSA
IN SE ODLOČITI ZA POROKO, DA TO STORIJO.
IZROČAMO TI MLADE, KI IŠČEJO ŽIVLJENJSKEGA SOPOTNIKA,
TER ZAKONCE, KI NE MOREJO SPREJETI ŽIVLJENJA.
IZROČIMO NAŠE DRUŽINE TUDI VARSTVU MARIJE, JOŽEFA
IN DRUGIH ZAVETNIKOV.
SPREJMI NAŠE PROŠNJE IN JIH USLIŠI PO KRISTUSU,
NAŠEM GOSPODU.
AMEN.**

NAPOVEDNIK ZA LETO 2021

24. – 30. junij 2021

Počitniški teden za družine Aninega sklada v Kančevcih.

2. – 9. julij 2021

Družinski oratorij v Veržeu.

Prijave sprejema sestra Hermini Nemšak;

anin.sklad@rkc.si ali po

telefonu: 040 770 222.

V juliju, ko goduje naša zavetnica sv. Ana predvidevamo srečanje. V upanju, da nam bo to dopuščala epidemiološka situacije.

Ob sredah ne pozabite na molitev za družine, dobrotnike, in sodelavce Ustanova Anin sklad.

Molitev k sveti Ani

Sveta Ana, ki si bila v zakonu povezana z bogaboječim Joahimom, poveži nas, krščanske zakonce, s sveto zvezo, ki izhaja iz tega velikega zakramenta, polnega milosti in blagoslova.

Vzdržuj v nas duha sloge, da bova kot miroljubna sopotnika kot Božja otroka.

Odstrani od nas vse, kar bi lahko zmotilo to sveto slogo. Posebno daleč odženi vse strasti in pregrehe, najprej nevarno ljubosumje.

Naj ohranim zakonsko zvestobo vse do smrti, daj mi smisel za dom in ljubezen in naravnaj vse moje delo po sveti Božji volji in želji.

Amen.

